

Udvalgets Flertal (Ablefeldt-Laurvig, Bjerre, Breinholt-Bandborg, Frijs-Frijsenborg, Hansen-Solevad, Holm, Jensen-Lysholt, Moltke-Lystrup, Neergaard, Raben, Steffensen og S. E. Sørensen) kan slutte sig til Tanken om, at der finder en Tiendeafløsning Sted, saaledes at der ydes Tiendetageren fuld Erstatning, og har heller ikke noget imod, at Afløsningen sker som en Tvangsafløsning. Man finder imidlertid, at Afløsningen bør ordnes paa en anden Maade end paatænkt ved Lovforslaget, saaledes at den kan foregaa samtidigt for samtlige Tiendehdere. Udvalgets Medlemmer, selv dem, der mene, at Staten slet ingen Forpligtelser have i saa Henseende, ere enige i at finde det forsvarligt, at Staten træder hjælpende til ved Tiendeafløsningen; men der er meget forskellige Meninger om, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade dette bør ske. Da de ovennævnte i Rigsdags-tidenden aftrykte Oplysninger om Tienden selv angive sig som upaalidelige, og der saaledes ikke foreligger tilstrækkeligt statistisk Materiale til, at man med nogen Sikkerhed kan overse hele denne store Sag og opgøre, hvilke Opoffelser der, foruden Tabet af Tiendeskatten, vilde kræves af Statskassen efter de forskellige Forslag, der have været fremme, have Medlemmerne i Udvalget imidlertid ikke taget bestemt Standpunkt til dette Spørgsmaal. For at faa et om end kun løseligt Begreb om Sagen har man imidlertid gjort et af de fremsatte Forslag til Genstand for en nærmere Beregning. Efter et løst Skøn er man gaaet ud fra, at samtlige Tienders kapitaliserede Værdi udgør 150,000,000 Kr. Man har da spurgt, hvor lang Tid vil der medgaa, og hvad vil det koste Statskassen, naar Afløsningen skal foregaa paa den Maade, at Tiendehderne til Statskassen udstede Obligationer for deres Tienders kapitaliserede Værdi, lydende paa, at de i hele Afløsnings-tiden skulle svare 4 pCt. p. a. af Obligationernes Paalydende, saaledes at deraf 3 pCt. af det til enhver Tid resterende Kapitalbeløb betragtes som Rente og Resten som Afdrag, medens paa den anden Side Statskassen til Tiendetagerne udsteder 4 pCt. rentebærende Obligationer for det kapitaliserede Beløb af de Tiender, de eje, saaledes at disse Obligationer efterhaanden amortiseres ved de fornævnte Afdrag. Efter den Beregning, man har ladet anstille, vil Svaret herpaa være, at der til Tiendeafløsningen vil medgaa omtrent 47 Aar, og at den Byrde, som ved Afløsningen lægges over paa Statskassen, beregnet til Begyndelsen af de 47 Aar, vil udgøre mellem 25½ og 26 Millioner Kr. med en Rentefod af 3½ pCt., med andre Ord, denne Sum maatte Staten, i det Øjeblik, Tiendeafløsningsloven træder i Kraft, henlægges som en særskilt Formue og lade forrente sig til 3½ pCt., for at den kan være tilstrækkelig til at dække det Tab, Staten gennem de 47 Aar vilde have ved Afløsningen. Der er herved gjort opmærksom paa, at naar det forbeholdes Staten, hvis det maatte vise sig fordelagtigt for den, at indløse de til Tiendetagerne udstedte Obligationer paa en Gang, vilde den ved at benytte sig deraf paa et Tidspunkt, da den kunde skaffe billige Penge, for Eksempel til 3 pCt., slippe med at tilskyde et lavere Beløb. — Udvalget anfører imidlertid kun dette som et Eksempel paa en Fremgangsmaade, der har været under Overvejelse, ikke som et Forslag, det har været enigt om.

Selvfølgelig har der ogsaa i Udvalget været fremdraget en Række andre Spørgsmaal, hvortil Lovforslaget giver Anledning, men man finder saa meget mindre Anledning til at komme nærmere ind paa disse, som man ved sine Overvejelser er kommen til det Resultat, at en Tvangsafløsning af Tienden er en Sag af den Væsentlighed, at den ikke tilfredsstillende vil kunne løses ved det private Initiativ, idet den kræver saadanne Forarbejder og forudgaaende Overvejelser, at den kun kan ordnes paa en fyldestgørende Maade, naar Regeringen tager Sagen i sin Haand.